

dem til en Udvikling, der fuldt ud berettiger til denne betydelige Stigning af Udgifterne, og navnlig mener jeg, at det Beløb, man har i Sinde at anvende til Vindebomme, vil være vel anbragt. Jeg tænker, at det er lignende Hensyn, nemlig til Ugraverne, som motivere den næste betydelige Overskridelse til Stalde, Retirader, Hytter og lign., fra 15,000 Kr. til 30,000 Kr., og jeg finder derfor, at det er ganske rimeligt. — Men saa kommer en Ting, som er mærkelig, nemlig at Afvanding af Stationspladsen har været kalkuleret til 50,000 Kr. og ogsaa nu er kalkuleret til 50,000 Kr. Enten-eller, et af to. Enten maa man den Gang ikke have tænkt paa at afvande Stationen systematisk og fornuftig og holdbart, eller ogsaa vilde man nu, naar man kalkulerer et betydeligt steget Areal til Stationen, ikke kunde afvande for de samme Penge. — Saa komme vi til den elektriske Belysning, Vand- og Gasanlæg. Det er det mærkelige, at man nu forlanger til elektrisk Belysning 185,000 Kr. og bibeholder Udgiften af 50,000 Kr. til Vand- og Gasanlæg. Det maa jo formodes, at man den Gang har antaget, at det var nok at bevilge 50,000 Kr. til Vand- og Gasanlæg, at man da kunde saa Stationen oplyst for de Penge, men nu kommer man uden videre videre hagefter og forlanger 185,000 Kr. til elektrisk Belysning. Det kan være, at det er korrekt, men det ser ganske mærkeligt ud.

Endelig kommer jeg til Administration og tilfældige Udgifter, som vare kalkulerede til 359,000 Kr., og nu vil man have 430,000 Kr. Det er et Beløb, som efter min Mening overstrider alle Grænser, og i denne Henseende vil jeg henvise til, hvad Landstingets Jærnbaneudvalg i Maj Maaned d. A. i den Beretning, jeg før omtalte, har udtalt, at man finder, at disse Udgifter til Administration bør og maa væsentlig kunne nedsættes, da Administrationen udføres af Statens lønede Embedsmænd. Det staar til Ministeren at berigtige, hvis der skulde findes nogen Fejltagelse i denne Opfattelse, hvis det nemlig ikke skulde være Statens lønede Embedsmænd, der udføre disse Ting.

Naar jeg nu skal opsummere mine Indtryk af disse Motiver og tilhørende Overslag, vil jeg udtrykke mig saaledes: Jeg anser det hele for en Monstrøsitet, en Monstrøsitet af manglende Sandhed, af Upaalidelighed og Uvederhæftighed. — Og hvorfra hidrører dette, hvad er Aarsagen til, at man har kunnet tilvejebringe noget saadant, at man i Løbet af 2½ Aar efter Loven af 8de Maj 1894 ikke er kommen videre med Bygningen af Kjøbenhavns Godsbanegaard, end at man

maa fremlægge paa Rigsdagens Bord et Tillægsbevillingsforslag af den Natur, paa 40 pCt. af det, som oprindeligt var kalkuleret til Godsbanegaarden? Jeg appellerer til Landstinget og siger med en vulgær Talemaade: Hvad sagde jeg? Hvor kan det hele være andet, hvor er det muligt andet, naar Overingeniøren for det ny Anlæg, den Mand, som altsaa skal foretage dette Anlæg, samtidig skal være Generaldirektør og styre Jærnbaneadministrationen, som i og for sig ganske sikkert fuldt ud kræver en overlegen, dygtig Mand's Arbejde og Arbejdskraft? Jeg skal i Parentes bemærke, at den nuværende Generaldirektør beklageligvis jo ikke har et godt Helbred og derfor maa tilbringe lange Tider i Udlandet ved Badesteder og derfor i dobbelt Forstand er ude af Stand til at varetage den meget væsentlige Gerning, der ogsaa paahviler ham, at være Overingeniør for de ny Anlæg. Og til sin Assistanse, som Substitut har han den kommitterede hos Overingeniøren, hvem Ministeren har givet Lov til at bestæfste sig med store private Baneanlæg. Hvor kunde det saa være andet, end at dette Anlæg maatte blive meget tvivlsomt overbejst, meget tvivlsomt gennemført og maatte ende med en saadan Forstrækkelse, som dette Tillægsbevillingsforslag er? Jeg skal ikke komme nærmere ind paa de Forhold, som vedrøre Administrationen af Statsbaneanlægene. Dagen, da jeg skal komme nærmere ind paa den, er formentlig ikke fjern, og jeg bør naturligvis opsætte min videre Tale i denne Sag til den Dag. Men jeg vil sige til det højtærede Landsting: Er det ikke paa Tiden, at vi alfordere med den højtærede Minister om, at der foretages en saadan Forandring, at noget saadant som dette kan undgaas, er det ikke paa Tiden, at vi gøre Ende paa det System, som i Virkeligheden ikke er andet end en Skandale?

Skulde jeg endelig udtale mig om Lovforslagets Fremtid, saa vil jeg sige, at for min personlige Opfattelse staar det saaledes, at dette Lovforslag overhovedet naturligvis ingen Fremtid burde have, men jeg vil antage, at Rigsdagen vil handle efter det gamle Ord: „Ingen er saa stor en Synder, at han jo kan Redning se“, at man altsaa vil tage ogsaa dette Lovforslag under velvillig Behandling og ud af det gøre, hvad der kan gøres. Jeg vil da anbefale det eventuelle Udvalg, som faar Sagen til Behandling, at det vil tage de Tanker, som jeg her har fremsat, under velvillig Overvejelse og ikke mindre den Tanke, som til min Overraskelse blev fremsat af det ærede Medlem for 7de Kredss (Madsen-Mygdal), som slog paa den Mulighed, jeg selv anser for en overmaade stor